

TU RAI!

QUE VAS AVALL

EXEMPLAR
GRATUÏT

Nº 1

La revista independent i popular de Sant Llorenç Savall

EDITORIAL

Simplement perquè en teníem ganes, perquè tenim coses per dir de tot allò que vivim a Sant Llorenç Savall.

Direm el que voldrem tal com en sapiguem; preguntant o descrivint, criticant si convé i proposant, denunciant o simplement informant, valorant o posant-hi bon humor.

Escriurem o si algú vol dibuixar o fer fotos, tot plegat com millor ens surti.

De moment, les normes són poques i clares.

Cada cop que ens trobem decidirem què posem i de quina manera.

El temps i l'experiència s'encarregarà d'acabar de donar forma al projecte.

No és cap negoci, els diners recollits són per publicar el següent número. Tampoc tenim intenció de ser una opció política, ni un club privat.

La periodicitat estarà marcada per la nostra capacitat de treball.

Estem oberts a totes les aportacions, inclús valorarem les que siguin més ofensives i, si creiem que no respecten els drets fonamentals de les persones, dels animals i del seu hàbitat, no les publicarem. Això si, el responsable de l'escrit publicat és sempre qui el signa.

S'admetran aportacions amb pseudònim sempre que es faci saber al consell de redacció de la identitat de l'autor o autora.

Que vosaltres ho disfruteu i nosaltres també.

L'Agell: vida i mort d'una masia llorençana

Deixeu-me que us expliqui la meva història. El meu nom és Agell i sóc un mas. No pas una barraca de vinya... ni un casaltot de poble... ni un corral de gallines. Sóc, repeteixo, un mas, que no és pas poca cosa. Això vol dir que no sóc només una casa vella (que també ho sóc, i molt), sinó

també una terra, una història, unes llegendes... Dins les meves parets han viscut generacions d'homes i dones de Sant Llorenç Savall. Pagesos que han feinejat al compàs de les estacions: trepitjant raïm durant la verema, ventant el (continua a la **pag. 2**)

gra a l'època de la sega, man-
drejant davant la llar de foc a
les llargues nits d'hivern...
plorant i rient els embats de la
vida a l'empara del meu sostre.
Encara avui, si teniu l'oïda fina,
podreu sentir les seves veus
ressonant entre la meua decrè-
pita carcassa.

Com tota masia medieval n'he
viscut de verdes i de madures.
Vaig néixer fa tant de temps
que gairebé ni me'n recordo.
Deu fer prop de mil anys. Ales-
hores jo no era més que una
petita casa humil bastida als
afores de la sagrera de Sant
Llorenç, en aquell temps conegut
amb el nom de Lacera. Vaig
sobreviure als segles com vaig
poder, canviant a vegades de
nom, sobreposant-me al revés
de la pesta negra i als altibaixos
de l'humil economia dels page-
sos que allotjava. Fou a partir
del segle XVI que la meua sort
(i la dels meus habitants, els
Agell) va donar un tomb inespe-
rat: la ruïna dels altres va per-
metre que la família que
m'habitava s'enriquís amb al-
guns masos abandonats de la
rodalia. La fortuna va entrar per
la porta gran i em van refer de
dalt a baix: portalades adovella-
des, finestres amb llindes escul-
pides, enormes premses de ra-
ïm, festejadors on recollir-se, ...
L'edifici inicial va quedar engolit
per les noves construccions,
cada vegada més complexes i
un xic fastuoses.

Però la sort no dura per sempre
i la ratxa es va estroncar cap a
finals del segle XVIII. Els meus
amos van arruïnar-se i em van
acabar mal venent. D'aleshores
ençà tot ha anat de mal en pit-
jor i l'abandonament progressiu
ha acabat per convertir-me en
el que sóc avui dia: unes ruïnes
amb molta

història. Encara, l'any 1996 vaig
tenir un bri d'esperança quan
l'ajuntament m'adquirí. Vaig
pensar, il·lús de mi, que el con-
sistori voldria refer-me per con-
vertir-me en un edifici d'ús pú-
blic obert a tothom. Que en sóc
de carallot!. En comptes de re-
fer-me es van oblidar totalment
de mi condemnant-me a
l'ensorrament. El sostre va bai-
xar, las bardisses s'estengueren
i els anys van passar com si
l'Agell no existís. Fins fa pocs
mesos, és clar. Perquè ara, de
cop i volta, tornen a recordar-se
de mi. No per reconstruir-me,
no. Sinó per enderrocar el que
resta de mi i substituir-me per
un edifici flamant on volen fi-

els darrers anys de la meua
existència. Què hi farem! A
aquestes alçades de la vida ja
no puc creure en miracles!. Pe-
rò i vosaltres, llorençans i llo-
rençanes, penseu que el poble
serà el mateix quan m'hagin
substituit?. És clar que tindreu
un museu on la gent vindrà de
visita i es passejarà per les il·lu-
minoses sales farcides de vidre
i sostres metàl·lics... però què
els explicareu quan vulguin sa-
ber quelcom de la història del
poble?. Els mostrareu una foto-
grafia?. Els direu que Sant Llo-
renç mira al futur i, per tant,
elimina tot allò que fa pudor de
vell?.

El que més em dol, però, és el

car-hi un museu. Però... que no
els agradaria encabir el museu
dins les meves parets?. A mi
prou que m'estaria bé!. Però es
veu que no es valora prou, això
de rehabilitar un edifici tan
atrocinat. Per molta història que
tingui al darrera. Em volen treu-
re del mig com quan s'aparca
un iaio a un asil per a que no
molesti. Em consideren un des-
torb, un munt de runa que cal
llençar, una andròmina caduca
que barra el pas a la moderni-
tat.

Molt em temo que estic vivint

perquè de tot plegat. De dis-
cussions respecte el meu futur
n'hi ha hagut moltes, però la
causa veritable del meu ender-
roc és només una: els diners.
És molt més car refer-me que
no pas bastir un edifici nou.
Algú va dir: "en política, els di-
ners estan per damunt dels
sentiments". Potser serà veri-
tat, però a mi pensar això em
fa una mica de llàstima. Ja us
ho regalo. Jo, per sort, sóc una
casa i no em penso dedicar a la
política.

L'AGELL

Consultorio del Dr. Carcoma

Apreciado Dr. Carcoma:
Tengo 27 años y desde hace 14, llevo bisoñé (peluquin) que Vd. mismo, sabiamente, me resetó. Su diagnóstico en aquella ocasión fue claro: alopesia irreversible carcomosa. La verdad Dr., es que estos 14 años han sido los mas felices de mi vida, pero desde hace un par de semanas, el bisoñé ha empesado un rapido proseso de descomposición y debido a ello, mi craneo "me escou" y esta cogiendo una inquietante tonalidad violasea/atornasolada (el craneo). Además ayer me cayó una ceja, la dentadura me viene "valdera" y mi aliento se ha vuelto putrefacto (me hace mucha fortor). Doctor, ¿que me aconseja?. Gracias antisipadas y un fuerte abraso.

Siempre suyo,
Antonio P.Z.

El Dr. responde:
Estimado Antonio, recuerdo perfectamente su caso, y según sus ultimas analíticas, esta Vd. más sano que una manzana. No se preocupe estimado paciente, tengo la solución a sus pequeños problemas:

Poblema núm. 1 – bisoñé : ensulfatar el bisoñé 2 veces por semana, preferiblemente después de la cena (un sobre de sulfato de cobre por 12 litros de agua, aplicar con mochila de ensulfatar).

Poblema núm. 2 – craneo escocido : restriéguese por todo el craneo un fardo de "bardises" hasta que el craneo sangre (esto activará toda la zona capilar).

Poblema núm. 3 – dentadura suelta : tire la dentadura al container de envases reciclables (a partir de ahora tendrá que comer sopas y pures el resto de sus dias).

Poblema núm. 4 – desprendimiento de ceja – afeitese la otra ceja, con ello lograremos compensar estéticamente la

parte superior de su cara (recomiendo cuchila de afeitar "filomatic").

Poblema núm. 5 – alitosis putrefacta – tome el siguiente preparado durante 6 meses (entre comidas), 1 frasco de Seregumil, 2 cajas de pastillas Juanola, 1 litro de alcohol de 96º, 1 sobre de Litines, 1 garrafa de lejia Conejo y 1 botella de Mirinda, mezclar todo y dejar a "sol i serena" durante 30 dias, después aplicar bebido en vaso grande.

Siguiendo este tratamiento, en unos 14 meses deberian desaparecer todos sus problemas, si no es así, pase por mi consulta y le entregaré un volante para que se haga una autopsia.

Atentamente,

Dr. Carcoma

Licenciado nº 277 43 21 00 666

El transport públic a Sant llorenç

Avui en dia és possible practicar un esport d'aventura a Sant Llorenç Savall, i no em refereixo a fer ràfting en sec o bé descens de barrancs pel riu Ripoll, em refereixo al fet de desplaçar-se fora del poble en transport públic. Bé, quan dic

fora em refereixo en direcció a Castellar i Sabadell, perquè evidentment des de la nostra població no és possible anar a enlloc més amb aquest tipus de transport (sembla que per fi asfaltarán la carretera de monistrol i ja hi podrem anar amb transport particular).

L'aventura comença ben d'hora al matí, però potser no prou d'hora. Si comences a treballar abans de les 8:00 h, hi ho fas més lluny de Castellar (cosa normal), és evident que amb el trànsit que hi ha no arribes a l'hora ni en pintura. (continua a la **pag.4**)

I si comences a treballar a les 9:00 h doncs segurament, no només tindràs temps sinó que te'n sobrarà per fer turisme per la capital de la comarca. I, sobretot, no se t'acudeixi arribar tard a la parada ja que si perds la Vallesana és possible que no puguis sortir fins l'endemà (cas del diumenge) o bé, simplement no arribis al teu destí fins al cap d'unes quantes hores. Amb això el que vull deixar clar, és que els horaris actuals de la Vallesana no solucionen la gran majoria de necessitats dels vilatans i que de fet, només utilitza aquest transport la gent que no pot disposar de transport privat, normalment gent gran i jove. De fet el nostre transport públic

no ha sofert cap tipus de variació durant els últims vuit anys i és evident que el transport a la nostre comarca a canviat molt en aquests darrers anys. Ja no té sentit una vallesana que arribi fins a Sabadell i que sortí cada no se sap quan. Avui en dia Castellar i Sabadell està enllaçat en transport públic cada quart d'hora i a la llarga, és evident que aquestes dues ciutats estaran enllaçades amb tren. Per tant, les necessitats actuals poden estar en enllaçar simplement Sant Llorenç amb Castellar de forma regular, per exemple cada hora, i assegurar un transbord adequat cap a Sabadell. A part d'això, també caldria millorar la qualitat del

transport, assegurant el nombre mínim de places, fins i tot en les hores de màxima utilitza-

ció. Potser, si tenim un transport de qualitat, a part de satisfer les necessitats dels seus usuaris; gent gran, joves i gent amb pocs recursos, donarem diferents opcions als usuaris del transport privat.

ENTRE RUÏNES I ESBARZERS, una memorable travesia pels records del futur.

La Nau Sideral Comabella, la primera masia catalana no tripulada llançada a l'espai.

No hi ha acord definitiu entre les dues hipòtesis plantejades per Rufus Solaris i Massimo Cassanglia pel que fa a l'origen d'aquesta prehistòrica basura orbital batejada popularment com Nau Sideral Comabella. Pel sr. Rufus va ser el primer intent fallit de desfer-se provisionalment d'una masia de poca rendibilitat, moda que més tard s'aplicaria a altres esferes de la vida contemporània. Segons el mateix Rufus, la masia Comabella va resistir uns dos segles d'orbitació al voltant de la terra, perquè hi ha proves que indiquen que poc abans del seu llançament, i per motius de prestigi, havia estat rehabilitada com a mausoleu, en un desesperat i darrer intent

d'augmentar la seva popularitat i permanència. Per Cassanglia, en canvi, es tractaria més aviat d'un llançament orbital rutinari amb destinació a una improbable colònia de promotors exiliada als anells de Saturn que, per desgràcia, hauria topat amb un

forat negre imprevist que, en cosa de segons, hauria literalment davaluat i reduït l'edifici al seu estat còsmic ruïnós actual. El Consistori d'Afers Estratosfèrics haurà de decidir ara, si la basura orbital ha de ser

desintegrada definitivament o bé incorporar-la a un eventual Catàleg Patrimonial Galàctic de Béns Mobles en Òrbita. Recordem que l'existència de la basura orbital de la Nau Sideral Comabella va sortir a la llum després que una Nau de l'Imperi Tele-Pizza va xocar-hi amb una topada molt espectacular que, dissortadament, va ser notícia per l'eclipsi parcial de la terra, a causa del vessament de tones de la contaminant salsa ketchup i milers de pizzes esferificades, que va persistir fins que les capes expandides de mozzarella van fondre's completament de retop amb la atmosfera terrestre. Per sort i perícia, el tripulant de la nau, el pilot Mc Variant Derby, va sortir-ne completament il·lès.

Per Isaac Aquirzov

Guaiteu que maco el Marquet de l'era

Era una vegada un casallot vell que hi havia al mig d'un poble. Les parets, terres i sostres del vell casallot tenien moltes i moltes històries per contar; de persones que hi passaren per dins i per fora, d'obres i reformes fetes segons l'ús que tingueren al llarg dels anys. Vet aquí que un bon dia de fa 50 o 60 anys, algú tingué la molt bona idea de plantar en el jardí o pati diversos arbres: unes alzines, unes truanes, uns llorers, uns boixos, i unes nogueres; que a més de fer ombra farien nous. Quants joves i no tant joves han arreplegat nous de les nogueres? Tots aquests arbres i arbustos formaven una petita família, part de la gran família dels arbres. I dic gran perquè als arbres, els éssers humans els hi devem molt... Un arbre és l'únic ésser viu d'aquest planeta que t'ho dona tot i no et demana res a canvi. Ens donen oxigen, si el plantes o creix en un erm, amb els anys fa el sol fèrtil, ens dona els fruits i finalment ens dona la seva fusta. Sobre la generositat dels arbres conec una petita faula d'euskadi que ho resumeix: Hi havia una destrala

que va sortir al món buscant un mànec; li va preguntar a un roure si li donava el mànec. El roure li va donar... Heu conegut algun ésser humà més generós que un arbre? Jo no. Heu provat alguna vegada d'aproparvos a un vell arbre (centenari o mil·lenari) sense presses, sense mòbil, sols o acompanyats, i estar una bona estona al seu

costat? Proveu-ho. Proveu-ho abans que la mort no us sorprengui. Si teniu la sensibilitat del formigó no hi tornareu; però si en teniu un mínim, segur que repetireu. Als qui la mort ha sorprès, es a varis arbres del jardí del Marquet de l'Era. Puc entendre que una alzina que frega les velles parets del casallot, que han estat restaurades, molestin, i si les seves arrels malmeten una cisterna, per créixer a tocar

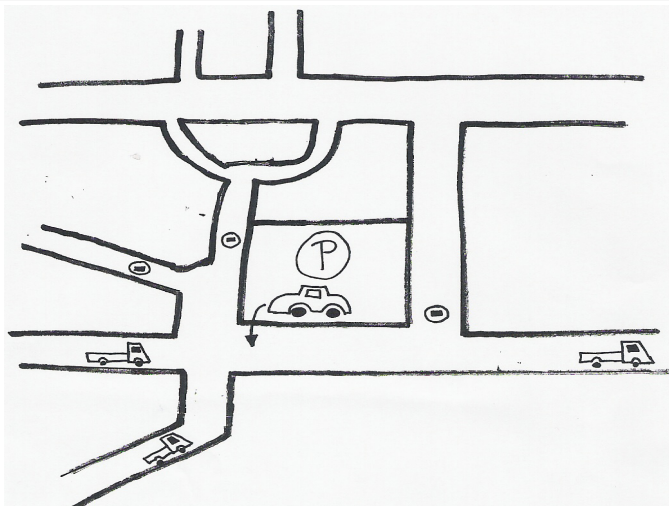
d'ella puc entendre que es tallin, el que no puc entendre és que tres nogueres escampades per el jardí, siguin tallades suposadament perquè eren podrides de dalt a baix i lògicament eren un perill. Si realment eren podrides les tres ho entendria, però es que mirant els troncs apilats he vist que una d'elles (la petita) si que era podrida, però les dues grosses no; no sols no eren podrides sinó que estaven sanes i contentes com un gínjol. I la fusta, preuada per ebenistes i fusters, ara si, podrint-se a l'intempèrie. NO HO ENTENC. No entenc com en un poble que fa quatre anys van morir cremats milers d'arbres, per un costat, de manera institucional o privada, es fan esforços perquè tornin a créixer els amics arbres i per una altra banda s'actui amb poca sensibilitat i poc sentit comú. Si una paret cau per negligència o accident, amb pocs dies es torna a aixecar. Si un arbre cau, cau per sempre.

Pd. S'està acabant d'arreglar la façana del carrer St. Feliu, compte amb els arbres dels jardinetes, de ben segur que malmeten la vorera ...

El laberint

Ajuda el cotxe a sortir de l'aparcament de l'Agell evitant els carrers embussats per camions que carreguen, descarreguen, recarreguen

SOLUCIÓ: Que surti per qualsevol carrer contra direcció. Total, això és un poble i les senyals de trànsit no valen per a res

Entre vistes a FRIKIWORLD

Cap a on vas?
 * Vaig xano-xino cap al primer poble que et trobes passat una depuradora.

- Que és el que t'atrau d'aquest poble? que hi vas a fer?

* Doncs si t'haig de ser sincer, hi vaig per pura curiositat.

- E i n n n n ? ? ?

* No en sé gaire i vull comprovar si certs comentaris que m'han arribat són certs.

- Quina mena de comentaris? pensa que encara et queda un bon tros...

* M'ha dit que la vida és molt tranquil·la. Que l'habitatge és a l'abast de tothom, que els personatges nadius et reben i tracten de conya i que fins i tot, pots menjar un menú a qualsevol dels seus magnífics restaurants més barat que a bcn ciutat!!!!

- Déu n'hi do!!!! Ara puc entendre la teva pressa per arribar-hi.

* També m'han dit que cuiden molt el seu patrimoni històric i cultural, que instal·len semàforus i que fan un ús responsable dels equipaments disponibles!!!!!!!! De tots!!!!!!!!

- Caram...(penso..., un altre friki que puja).

* Però allò que més m'atrau són els mítics esmorzars a un tal bar royal. Et pots trobar il·lustrats famosos i autoreconeguts, escriptors encriptats, pallassussensegràcia i tota mena de pseudos-intelectuals gens interessants.

- Veig que els personatges frikis t'atreuen.

* No, gens ni mica, però com que a proa del bar hi ha el dispensari del dr. Carcoma, aprofitaré per fer una visita.

- Tens problemes de salut?

* No pas, però vist com està el panorama, entre tvbasura, programació cultural i de lleure de la zona i altres.....m'han dit que per riure, o vaig a veure al Carcoma o, en tot cas, miri els uniformes uniformats del ADF's, que ben bé no sé qui són ni que fan, però rius molt. Crec, vull dir... CROAK!.

DEDICATED TO...JUMER ROJAS

NO T'OBLIDAREM MAI!!!!

BY broccoli poliuretano!

Entrevista/homenatge a un gripau bavós que un bon dia de pluja, tot pujant cap al poble, em vaig trobar pel mig de la carretera. Duia la gravadora i no m'en vaig poder estar. No l'he vist mai per aquí, suposo que el deuen aixafar. Va per tu...gripau encetat!!!!!!!!

Redecora el teu carrer

Republica independent
de Sant Llorenç Savall

més dóna

El pas del temps

Entrada del poble, anys 60

L'entrada del poble, a dia d'avui

TU RAI!

AMUNT

Per a l'ajardinament del poble. Darrerament els testos i jardineres fan goig. Felicitem a l'ajuntament per aquesta iniciativa i també a la persona encarregada de la tasca, pel seu bon gust.

TU RAI!

AVALL

Per a les persones que utilitzen les places del poble com a zones d'aparcament privat passant olímpicament de la resta de vilatans.

Cartes dels (pre) lectors

TANT DE COTXE...NO POT SER BO (missatge als que teniu sobredosi de cotxe)

Vivim en una època on per moure's ens fa falta el cotxe; però tampoc ens hem de passar!. Justament nosaltres, que vivim a Sant Llorenç Savall, tenim el gran avantatge de poder prescindir d'aquesta màquina de contaminar: per anar d'un cantó a l'altre podem anar fent un passeig (menys la gent de les urbanitzacions, és clar). Però a vegades es malbarata la qualitat que té el poble i es fa servir el cotxe fins i tot per anar a cal veí.

Per exemple a l'escola. Ara que estan fent obres a la font de l'Aixeta, s'hi ha d'entrar per la porta de dalt. I vinga! tothom en cotxe fins a la porta!.

Aviat algú li demanarà al Josep Maria que, quan tingui temps, asfalti el pati i els passadissos per tal de poder portar el nen a classe amb el cotxe... No seria millor que, els que podeu, sortiu cinc minuts abans de casa i porteu els nens caminant. Que els nens són petits...però no invàlids!. A més a més, així els pares podreu petar la xerrada entre vosaltres, els que tingueu temps.

I ara canviem de lloc. De l'escola a plaça, que caminant són cinc minuts. Cada dia al matí (i especialment els caps de setmana) la plaça sembla un concessionari: tot de cotxes mal aparcats. Un dia us podríeu proposar fer-ho tots de cop...

quedaria maca la plaça, oi?. No us heu plantejat mai que en comptes de fer el cafè amb el cotxe us podeu desplaçar a peu des de casa fins el bar? És molt més saludable, sense comptar la disminució d'emissions de CO2 que afavoreix l'efecte hivernacle que ens porta al canvi climàtic del qual tant en sentim a parlar darrerament. I els que anem a peu ens estalviariem més d'un ensurt!.

Reflexioneu-hi, que és per això que he escrit aquest article. No és per canviar-vos, sinó per a que us plantegeu el fet d'anar a peu. Decidir ja és feina vostra.

Per Arnau Muniesa

Troba les set diferències

Envia un SMS amb la resposta al **turai.2007.resposta**. Els guanyadors entraran en el sorteig d'un kit de construcció format per un parell de totxos, un paquet de ciment portland i una paleta.

TURAI!

Equip de redacció:

Sofia Juan
Jep Marminyà
Mertxe Pamplona
Abraham Perez
Quelot
Francesc Roma
Xavier Sallas
Albert Vicens

Col·laboradors:

Miquel Casals
El octavo pasajero
Xela

Correu electrònic:

turaiquevasavall@gmail.com

En aquest número hi han participat:

Editorial, Francesc Roma / **L'Agell: vida i mort d'una masia llorençana, el laberint i troba les set diferències**, Albert Vicens / **Consultorio del Dr. Carcoma**, Quelot / **El transport públic a Sant Llorenç**, Xavi Sallas / **Guaiteu que maco el Marquet de l'Era**, Jep Marminyà / **Entre vistes a Frikiworld**, Abraham Perez / **Vinyeta portada i el pas del temps**, Miquel Casals / **Disseny gràfic**, Quelot / **Compaginació revista**, Xavi Sallas.

I en el proper ... esperem la vostra col·laboració

Recordeu !! Si heu d'enviar alguna carta del lector o bé voleu participar en la revista o, simplement, ens voleu fer arribar alguna observació, la nostra adreça de correu electrònic és: **turaiquevasavall@gmail.com**